c a o v ị k h a n h



“ QUÊ HƯƠNG LÀ NGƯỜI ĐÓ ”

Yêu em từ những vụn rời
những xưa chắp nối, những hồi lãng quên,
những tờ thư cũ mất tên,
những ngăn kỷ niệm còn mênh mang đầy,
những vui gượng, những buồn lây,
những khuya hun hút, những ngày chậm qua,
những hụt hẫng, những lìa xa,
những bình minh lặng, những tà huy phai.
Yêu em từ thuở uyên bay
từ cơn gió cuốn lạc bầy bơ vơ
những e ấp, những ơ thờ
những lời hẹn ước đậu hờ môi ngoan.
-Những tình nhân tuổi Sài-gòn
trăng đêm Phú-nhuận trải mòn phố rêu.
Góc vắng tanh, quán nửa chiều
đón em chợ Vãng đã liều đa mang.
Chờ em cổng xế Tam quan
áo tà khuynh diệp đợi vàng võ đêm
guốc cao, dáng thỏng thượt mềm.
Em xa. Trăng lỡ buồn thêm một lần-

Yêu em từ những đời ngăn
bóng chim tăm cá tội ngần ấy thôi.
Yêu em từ bỏ đời vui,
từ cơn thất tán, từ thời nghiệt oan,
từ thăm thẳm nỗi hoang mang,
từ trong tận tuyệt ngổn ngang mối gò.

Yêu m dù lỗi hẹn hò

*** QUÊ HƯƠNG LÀ NGƯỜI ĐÓ/TỰA THƠ và NHẠC của DU TỬ LÊ và PHẠM ĐÌNH CHƯƠNG**